

[Lisbet Hindsgaul.]

udvalgets ordfører lige har redegjort for. Vi beklager dette, så meget mere som vi anerkender justitsministerens alvorlige forsøg på at lempe loven, så at der kunne være mulighed for en samlet tilslutning fra de forskellige partier i det høje ting. Dette har imidlertid vist sig uigennemførligt, idet det foreliggende lovforslags alvorlige konsekvenser for et adoptivbarn er blevet mere og mere åbenbare, jo længere det høje tings medlemmer er kommet ind i arbejdet, og store, meget store betænkeligheder har hele tiden præget udvalgets arbejde med det foreliggende lovforslag.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed og på dette sene tidspunkt komme nærmere ind på enkeltheder, men henviste til mindretallets ordførertaler ved adoptionslovens tidligere behandling i dette høje ting. Jeg skal endvidere henvise til mindretallets underændringsforslag, der afviger fra den højtærede justitsministers ændringsforslag.

Underændringsforslaget lyder således:

„I den foreslåede affattelse af adoptionslovens § 20, stk. 2, ændres i 2. linie efter „åndssvaghed“ komma til: „eller“, og i 3. —4. linie udgår ordene „eller af betydelig legemlig mangel“.“

§ 20, stk. 2, vil efter eventuel vedtagelse af underændringsforslaget komme til at lyde således:

„Såfremt adoptivbarnet viser sig at lide af sindssygdom, åndssvaghed eller anden betydelig sjælelig mangel, og der ikke er rimelig udsigt til varig helbredelse, kan adoptivforholdet efter påstand ophæves ved dom, hvis lidelsen eller manglen hidrører fra tiden før adoptionen og adoptanten ved adoptionen ikke var bekendt dermed.

Sag herom må anlægges inden 5 år fra adoptionsbevillingens dato.

De i denne paragraf omhandlede sager anlægges af adoptanten eller, hvis han er sindssyg eller åndssvag, af hans værge.“

Jeg kunne naturligvis i denne forbindelse anføre forskellige støttepunkter, men jeg synes, ikke mindst efter det ærede medlem fru Astrid Skjoldbos redegørelse vedrørende retslægerådets udtalelser, at dette er udnødvendigt. Jeg vil henstille til dette høje tings ærede medlemmer, at de stemmer for mindretallets underændringsforslag.

H. P. Johansen: Jeg forstår meget vel, at der kan være delte meninger om et lovforslag som dette, også indenfor de enkelte partier — det ligger velsagtens i selve lovforslagets karakter —, men personlig har jeg den opfattelse, at det ikke er afgørende,

om loven er lidt mere eller lidt mindre rummelig på det punkt, der særlig er talt om, thi hvis der foreligger det, at adoptivforældrene føler sig besværet, er trætte af barnet, ønsker at komme af med det, er forholdet jo i virkeligheden slået i stykker, uanset hvad loven siger i så henseende. Med andre ord, det er de enkelte hjemmsindstillinger, der er afgørende i det forhold, vi drøfter her. Dertil kommer jo, som alle ved, at det i alle tilfælde er domstolene, der skal afgøre, om adoptionsforholdet kan ophæves, eller det skal bestå. Man må så håbe, at domstolene kun i de alvorligste tilfælde vil give tilladelse til ophævelse.

Ud fra disse og mange andre betragtninger kan jeg anbefale at stemme for lovforslaget, således som den højtærede minister og flertallet går ind for det. Det vil altså sige, at jeg anbefaler nu ved anden behandling at stemme for ændringsforslaget, som er stillet af ministeren og tiltrådt af udvalgets flertal, og stemme imod mindretallets underændringsforslag.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne have lov til at takke udvalget for den meget grundige behandling, dette lovforslag er blevet underkastet. Hensynet til barnets interesser er blevet fremhævet under samtlige behandlinger i dette ting og fremhævet gentagne gange i udvalget. Jeg vil også kun føje til endnu en gang, at det i samtlige de relationer, hvor jeg mener adoptivforholdet bør kunne ophæves, har været hensynet til barnets interesser, der har været det afgørende for mit vedkommende. Jeg ved, at man har haft betænkeligheder ved lovforslaget, har fundet, at det var for vidtgående. Jeg vil kun fremhæve, at netop ved det ændringsforslag, som jeg har stillet, mener jeg at lovforslagets betingelser for ophævelse er blevet strammet i betydelig grad. De er blevet strammet derved, at det under alle omstændigheder vil blive krævet, at der ikke må være rimelig udsigt til varig helbredelse, og reglen herom er blevet fremhævet derved, at bevisbyrden for, om der foreligger en ophævelsesbetingelse, ubetinget er lagt på adoptanten. Betingelserne er endvidere blevet strammet derved, at det nu er dommerens skøn, der er afgørende. Det er udtrykkelig fremhævet, at adoptivforholdet „kan“ ophæves ved dom. Der står ikke længere „bliver“ at ophæves ved dom“. Det er naturligvis et skøn, hvilke tilfælde man vil anerkende som ophævelsesgrund. For mig har det været afgørende at finde frem til en logisk klar afgrænsning. Har man først taget det standpunkt, at der